

Twintig jaar werkte Hugo Quintiens in de bankwereld, vandaag is hij coördinator van het Centrum voor Christelijk Vormingswerk (CCV) in het bisdom Hasselt. Terwijl anderen zich over die ommekeer verbazen, bestempelt hij het zelf als de makkelijkste keuze in zijn leven. En zoals hij zich bij die overstap welkom voelde, probeert Quintiens nu als vormingswerker ook allereerst mensen te onthalen.

Jozefien Van Huffel

‘Dankzij het geloof ben ik vrijer dan ik ooit was’

HUGO QUINTIENS

UITZONDERLIJK ontsteekt Hugo Quintiens voor ons gesprek de TL-verlichting in de kamer, want liever werkt hij bij het meer gezellige schijnsel van bureaulampen. Zoals de warmte die hij in zijn werk integreert?

„Vorming is vaak gefixeerd op inhoud en gaat voorbij aan de mens”, antwoordt hij. „Of je nu voor priesters en diakens staat, of je richt je tot een publiek dat ver van de Kerk staat, eerst moet je voeling met hen krijgen.”

– Hoe groeide u op?

Ik ben 53, dus speelde mijn jeugd zich af in een katholiek gezin in een tijd dat de parochie nog de uitstraling van de bloeiperiode had. Tijdens mijn puberteit kwamen de vragen over wat wij op een vanzelfsprekende manier meekregen. Wanneer ik over het geloof wilde praten, bleken mijn ouders en grootouders echter niet in staat, of misschien niet bereid, om daarop in te gaan. Ik nam dus afstand, en dat duurde een tijdje. Wel was er altijd iets dat me prikkelde, maar niet per se het religieuze. Ik was veel bezig met literatuur. Op een rare manier had ik echter door de jaren heen het gevoel dat iets aan mijn mouw trok.

– Kunt u momenten aanwijzen die bepaalden hoe u vandaag in uw leven staat?

In de liturgie beleefde ik misschien wel dergelijke momenten. Ik herinner me hoe mijn peter tijdens mijn vormselviering sprak over het volgen van Jezus Christus, evenals een aantal vieringen waar ik als twintiger toch in mijn eentje naartoe trok. Een openbaring was het boek *Theologie op nieuwe wegen* van Max Wildiers. Vraag me niet wat er precies in stond, maar het maakte dingen die voor mij louter waren omgeven met vraagtekens redelijker en eigentijds.

Gaandeweg raakte ik meer geïnteresseerd in en geïntrigeerd door Jezus Christus, en dat gaat voort tot op vandaag. Ik ben nergens tegen de grond geslagen zoals Paulus, zulke bliksemflitsen waren er niet. Met vallen en opstaan maakte ik mij ook de Bijbel eigen. Dankzij het geloof ben ik inmiddels innerlijk vrijer dan ik ooit was. Ook vrijer ten opzichte van anderen, want ik merk hen beter op dan voorheen, toen ik meer bezig was met mezelf. Dat is dan ook de Blijde Boodschap, dat je vrijer wordt door je toe te vertrouwen aan een ander.

– En dat gevoel beïnvloedde uw loopbaan?

Ruim twintig jaar werkte ik voor de bank. Toen ik buisde in mijn eerste jaar Germaanse Talen, behaalde ik een A1 Marketing en Distributie. Jarenlang heb ik, zoals een echte Vlaming, ‘mijn plan getrokken’. Ik was niet slecht gezien bij de bank, maar het werd almaar moeilijker. Soms raakte ik totaal verlamd, niet in staat om te werken, alsof ik voelde: „Hier ligt mijn bestemming nu werkelijk niet.”

Ondertussen had ik mijn vrouw leren kennen, een godsdienstlerares. Zij zag dat ik wilde studeren en gaf me het zetje dat ik nodig had. Na mijn studie godsdienstwetenschappen kreeg ik in het jaar 2000 de kans bij het CCV te beginnen. Ik was zo gelukkig als een kind. Niet dat het altijd rozengeur en maneschijn is, maar ik ben hier op mijn plaats. Ik ben een lezer en een prater, een *discuteur*, zoals mijn moeder zegt, en ik vind dit werk heerlijk. Voortdurend krijg je impulsen, vooral ook als je zelf vorming geeft. Velen vroegen toen hoe ik bij

die overstap kwam, maar het was de makkelijkste keuze in mijn leven.

– Hoe ziet u de taak van het Christelijk Vormingswerk?

Wij proberen mensen van deze tijd, die zijn zoals wijzelf, een perspectief te bieden van hoop en ge-

loof. Dat perspectief hangt volgens mij sterk samen met God die, onbegrijpelijk genoeg, omkijkt naar kleine mensen. Ik gebruik vaak een beeld uit de Apocalyps: „Ik sta voor de deur en Ik klop.” God die zo groot is, dat we het ons niet kunnen voorstellen, wacht tot het ons belieft open te doen.

Geregeld hoor ik die vraag, waarop ik telkens op mijn eigen onbeholpen manier antwoord: „Wat is nu het echt eigene van het christendom?” Ik denk dat het is dat wij geloven dat God mens is willen worden. Dat getuigt van een liefde die onze vermogens te boven gaat, omdat het niet strookt met onze gebruikelijke manier van denken. Enerzijds is het chris-

tendom in zijn kern een heel nabij, menselijk geloof. Anderzijds is het moeilijk te verstaan en nog moeilijker waar te maken. Denk aan de opdracht om tot zeven maal zeventig maal te vergeven. Zeven keer is al veel, want wie je tegen de schenen schopt, laat je geen zeven maal begaan, en dat is niet eens de vraag. Je ziet de waarheid er wel van in, maar ze in je rede en gevoel in te werken, en dan nog te beleven, is een andere zaak.

In het vormingswerk moeten we scherp stellen op de kern van ons geloof. Al een tijdje is het transcendentale ervan moeilijk bespreekbaar. Openkomen naar het geloof is openkomen naar een

werkelijkheid groter dan onszelf, en dat zonder de neiging van de twintigste-eeuwers om alles te willen vastgrijpen.

– Hoe brengt u die boodschap over?

Allereerst door onze manier van zijn. Onlangs besteedden we bij de kortlopende vorming *Opnieuw beginnen* veel aandacht aan onthaal en aankleding van de zaal. Telkens bakte één van ons cake voor de deelnemers, en we zorgden dat we hen snel bij naam kenden. Het lokte sterke reacties uit, en we beseften dat we het soms niet zo goed doen. Vorming is voeling krijgen, want geloof draait om relaties. Ook Christus werkte aan relaties, probeerde van daaruit iets te vertellen.

Een gebrek van onze werking is dat we moeilijk niet-kerkelijke mensen bereiken. Daarom is een dag als *Levenssporen* in maart, georganiseerd door een mengmoes van vormingsinstellingen, interessant. Mensen komen er ‘shoppen’, en tussen vormingen over hegen snoeien en succesvol met pensioen gaan, krijgt onze eigen boodschap een breder forum.

Laatst sprak ik toevallig iemand die ik als tiener kende. „Ik zocht in alle richtingen, tot voetreflexologie toe, maar alles draait om het ik. Nu ben ik terug bij ons geloof dat om de ander draait”, zei ze. Dat is bemoedigend, maar terzelfder tijd is het verontrustend dat die omzwervingen nodig zijn om terug bij Christus te komen.

– Voelt u zich thuis in de Kerk?

Ik ben hier op mijn plaats. Wel ontbreekt het aan openheid. Toen ik van de bank naar het bisdom verhuisde, vroeg iemand me naar het verschil. In de Kerk valt zelden een onvertogen woord, alles klinkt er zacht. In de bank kon het zwaar stuiven, maar toch was de sfeer daar eerlijker. We lopen zoveel op onze tenen voor elkaar, dat het pijn begint te doen. Ook dat probeer ik in mijn kleine domein te veranderen.

De gratis dag *Levenssporen* op zondag 22 maart heeft plaats in de gebouwen van de KHLeuven op Gasthuisberg. Meer informatie via het telefoonnummer 0488/76.15.33 of via e-mail naar annemie.vangoidsenhoven@prh.be.

Hugo Quintiens: ‘Vorming is voeling krijgen, want het geloof is door en door relationeel.’ © Mine Dalemans